

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/72/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720202645
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5720202645.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Táne Rapčanovej, v spore žalobcu: Ing. W. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. C. X, C., právne zastúpený: JUDr. Milan Štúrik, advokát so sídlom Y. XX, C., proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, o zaplatenie sumy 8.819,24 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 18C/15/2020-102 z 19. novembra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch II., IV. a V. potvrdzuje.

Výroky I. a III. rozsudku okresného súdu ostávajú n e d o t k n u t é.

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd konanie o zaplatenie sumy 1.281,58 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.281,58 eur od 18.05.2020 do zaplatenia zastavil (výrok I.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7.333,35 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 7.333,35 eur od 18.05.2020 do zaplatenia (výrok II.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.), žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 66 % (výrok IV.), s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok V.).

2. Rozhodnutie, ktorým konanie v časti o zaplatenie sumy 1.281,58 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne z tejto sumy od 18.05.2020 do zaplatenia zastavil, odôvodnil okresný súd tým, že v tejto časti žaloby došlo zo strany žalobcu k späťvzatiu žaloby, a preto podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) konanie v tejto časti zastavil.

3. V odôvodnení rozhodnutia vo veci samej okresný súd poukázal na zákonné ustanovenia § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2 a § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“). Rozsudkom Okresného súdu Martin z 12.04.2019, č. k. 23T/52/2015-1123 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 3To/59/2019-1174 z 15.10.2019 bol žalobca oslobodený spod obžaloby prokurátora. S odkazom na právne názory vyslovené v rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR (konkretizované v bode 70. odôvodnenia napadnutého rozsudku) okresný súd konštatoval, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorších výsledok trestného konania, ktorým bol oslobodzujúci trestný rozsudok okresného súdu. V súvislosti s argumentáciou

žalovanej dodal, že pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Z dôvodu nezákonného rozhodnutia žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody, ktorá mu v spojení s týmto rozhodnutím bola spôsobená, pričom nárok na náhradu škody posudzoval podľa § 17 ods. 1 a § 18 zák. č. 514/2003 Z.z. a dospel k záveru, že žalobca má nárok na zaplatenie sumy 7.333,35 eur voči žalovanej. Predmetná suma predstavuje výšku účelne vynaložených hotových výdavkov a odmeny, ktoré uhradil žalobca právnenému zástupcovi za zastupovanie jeho osoby v uvedenom trestnom konaní. Okresný súd sa v konkrétnostiach zaoberal posúdením opodstatnenosti vykonania jednotlivých úkonov právneho zástupcu a dospel k záveru, že nárok na zaplatenie sumy 204,31 eur vrátane príslušenstva (úroku z omeškania) žalobca nepreukázal a v tejto časti žalobu zamietol. Vo zvyšku nárok žalobcu posúdil ako skutočnú škodu, ktorej existenciu žalobca preukázal účtovnými dokladmi o zaplatení tejto sumy svojmu právnenému zástupcovi. K námietke žalovanej, že žalobca nepreukázal zaplatenie tejto sumy svojmu právnenému zástupcovi, okresný súd uviedol, že okrem žalobcom predložených účtovných dokladov vychádzal aj z jeho výpovede. V nej žalobca uviedol, že právny zástupca ho okrem zastupovania v uvedenej trestnej veci v inej právnej veci nezastupoval, potom okresný súd dospel k záveru, že úhrady, ktoré právny zástupca žalobcu prijal na svoj účet od žalobcu, sa týkali zastupovania žalobcu v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 23T/52/2015. Žalovaný nepreukázal opak v tom smere, že nenavrhol vykonať žiadne dokazovania na preukázanie skutočnosti, že vykonané úhrady s touto trestnou vecou nesúviseli.

4. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Náhradu trov konania priznal žalobcovi podľa zásady úspechu, ten predstavoval 83 %, neúspech žalobcu ustálil na 17 % a jeho čistý úspech na 66 % a v tomto rozsahu priznal žalobcovi voči žalovanej aj nárok na náhradu trov konania s tým, že o výške tohto nároku bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom.

5. Proti rozsudku okresného súdu do výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené (výrok II.) a do závislého výroku o trovách konania (výrok IV.) podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná a žiadala, aby odvolací súd v napadnutých výrokoch rozsudok okresného súdu zmenil a nárok žalobcu na náhradu škody v celom rozsahu zamietol. Namietala, že rozsudok okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca nárok na náhradu škody odvodzoval z trestného stíhania, vznesenia obvinenia vyšetrovateľom OR PZ Martin sp. zn. ČVS:ORP-35/OEK-MT-2013 z 10.01.2013. Týmto uznesením bolo len začaté trestné stíhanie, ktorého sa mal dopustiť doposiaľ nezistený páchatel. Tvrdenie žalobcu, že uvedené uznesenie je nezákonné a zakladá nárok na náhradu škody nemá oporu v zákone, pretože žiadnym spôsobom nezasiahlo do základných práv konkrétneho jednotlivca, teda ani do sféry žalobcu. Žalobcovi bolo vznesené obvinenie až uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru Žilina, Odbor kriminálnej polície II., Oddelenie vyšetrovania pod ČVS:KRP-21/2-VYS-ZA-2014 z 09.05.2014. Pokiaľ by si žalovaný aj uplatňoval svoj nárok na náhradu škody pre nezákonnosť tohto uznesenia, neskoršie rozhodnutie o jeho oslobodení spod obžaloby nezakladá záver o tom, že podanie obžaloby bolo nesprávnym úradným postupom, resp. že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonným rozhodnutím. Pre úspešné uplatnenie nároku žalobcu na náhradu škody tak absentoval právny titul. Okrem toho žalobcovi nebolo možné priznať nárok na náhradu škody aj z dôvodu, že neunesol dôkazné bremeno a nepredložil účtovné doklady, ktorými by preukázal, že finančné prostriedky, ktoré prišli na účet advokáta z jeho strany boli platené za obhajobu v predmetnej trestnej veci. Žalobca tvrdil, že finančné prostriedky právnenému zástupcovi platil priebežne, čo je však v zrejmom rozpore s výpisom z účtu, ktorý súdu predložil. Žalobca predložil len jeden na vec sa vzťahujúci príjmový doklad z 18.08.2014, ktorý preukazuje uhradenie sumy 300,- eur za trovy obhajoby v trestnom konaní. Do tohto obdobia však už podľa vyčíslenia trov, ktoré mali byť podľa žalobcu uhradené jeho právnenému zástupcovi, mal tento vykonať úkony za 3.235,96 eur bez DPH. Pokiaľ ide o výpis z účtu právneho zástupcu žalobcu, z tohto nevyplýva, za aké služby, či tovar, bola platba od žalobcu jeho právnym zástupcom prijatá a nie je teda zrejмый súvis s obhajobou v trestnej veci. Žalovaná poukázala na fakt, že od januára 2017 do júla 2017 žalobca uhradil na účet svojho právneho zástupcu bez označenia účelu platby či čísla faktúry sumu 6.428,36 eur, v tomto období však podľa pôvodného vyúčtovania trov boli právnym zástupcom žalobcu vykonané len tri úkony právnej služby v celkovej sumy 517,85 eur bez DPH. Následne bola žalobcom poukázaná suma 1.444,12 eur, a to dňa 09.12.2019, pričom opäť nie je zrejмый súvis s trestnou vecou žalobcu. Okresný súd poukázal v tejto súvislosti aj na výpoveď samotného žalobcu, avšak podľa názoru žalovanej dostatočne nezistil prostredníctvom dokazovania, či tvrdenia žalobcu zodpovedajú skutočnosti. Z pravidla, že každá zo strán sporu preukazuje iba svoje vlastné

skutkové tvrdenia existuje výnimka vychádzajúca zo skutočnosti, že od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo čo sa nestalo, čo neexistuje). Keďže tvrdila, že účtovné doklady neexistujú, žalobca mal ich existenciu preukázať, čo však neurobil, preto nepreukázal ani existenciu škody, ktorú si v konaní uplatnil.

6. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej z 26.01.2021 navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že vzneseným obvinením nebolo zasiahnuté do jeho základných práv a nárok bol uplatnený nesprávne. V prípade, ak by si dozorujúci prokurátor dôsledne plnil svoje zákonné povinnosti a paušálne nepreberal tvrdenia vyšetrovateľa, musel by dôjsť k záveru, že vznesené obvinenie je potrebné zrušiť a konanie voči nemu zastaviť. Nesúhlasil s tvrdením, že nepredložil súdu účtovné doklady, ktorými by preukázal, že finančné prostriedky, ktoré prišli na účet jeho právneho zástupcu boli platené za obhajobu v danej trestnej veci. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že JUDr. Milanovi Štúrikovi udelil plnú moc ako svojmu obhajcovi len na zastupovanie v trestnom konaní a bola medzi nimi uzatvorená dohoda o poskytovaní právnych služieb. Právny zástupca ho informoval o výške nákladov za každý úkon jeho obhajoby ako aj o nutnosti uhrádzať mu ostatné náklady súvisiace s poskytovaním právnych služieb. Bolo medzi nimi dohodnuté, že podľa jeho finančných možností bude tieto náklady uhrádzať. Z týchto dôvodov v hotovosti pri prevzatí obhajoby uhradil sumu 300,-eur a následné zálohové platby za obhajobu a náklady s tým súvisiace poukazoval na bankový účet právneho zástupcu, kde ako variabilný symbol uvádzal svoje meno a priezvisko, čo považoval za dostatočný identifikačný údaj pre účely zaslanej platby.

7. Žalovaná v odvolacej replike k vyjadreniu žalobcu z 10.03.2021 v stručnosti uviedla, že sa s jeho argumentami vo vyjadrení nestotožňuje, nárok neuznáva a trvá na dôvodoch podaného odvolania.

8. Ďalšie písomné podania sporových strán neboli odvolaciemu súdu predložené.

9. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku II. a v závislých výrokoch IV. a V. (§ 379 a § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu v týchto výrokoch ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP. Výroky rozsudku okresného súdu I. a III., ktoré neboli odvolaním žalovanej napadnuté ostali nedotknuté.

10. Podľa § 131 CSP žaloba je procesný úkon, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo ohrozeného práva.

11. Podľa § 132 ods. 1 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

12. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Podľa ods. 2 na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

13. Žalovaná v podanom odvolaní vzniesla výhrady voči skutkovému vymedzeniu uplatneného nároku žalobcom, keď tento mal v žalobe tvrdiť, že nezákonným rozhodnutím, v súvislosti s ktorým mu vznikol nárok na náhradu škody je uznesenie o vznesení obvinenia z 10.01.2013, ktorým však bolo „len“ začaté trestné stíhanie voči doposiaľ nezistenému páchatelovi. Povinnosťou žalobcu (všeobecne každého žalobcu) je v prípade podania žaloby v tejto uviesť rozhodujúce skutočnosti (§ 132 ods. 1 CSP), na základe ktorých si uplatňuje žalovaný nárok. Okrem toho má povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca v žalobe uviedol, že bolo voči nemu vyšetrovateľom vznesené obvinenie z 10.01.2013, voči ktorému podal sťažnosť, prokurátor uznesením sp. zn. 1Pv/19/13/5506-39 z 09.06.2014 túto zamietol. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe z 10.09.2020 (č.l. 39 spisu), rovnako ako v podanom odvolaní, poukazovala na skutočnosť, že uznesenie z 10.01.2013 smerovalo voči nezistenému páchatelovi. Žalobca v reakcii na predmetné vyjadrenie reagoval podaním z 24.09.2020 (č. I. 56 spisu). Uviedol, že po vydaní uznesenia z 10.01.2013 následne vydalo KR PZ, odbor krim. polície, II. odd. vyšetrovania Žilina dňa 09.05.2014 uznesenie ČVS:KRP-21/2/VYS-ZA-2014, voči ktorému podal sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry v Martine uznesením sp. zn.

1Pv/19/13/5506-39 zo dňa 09.06.2014 zamietol. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalovanej, že nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia. Zdôraznil, že voči nemu bolo začaté trestné stíhanie, bolo vykonávané rozsiahle dokazovanie a boli zamietnuté všetky ním podané sťažnosti. Žalovaná na vyjadrenie žalobcu reagovala písomným podaním z 05.10.2020 (č. I. 65 spisu), v ktorom sa naďalej pridrižovala skutočnosť uvedených vo vyjadrení z 10.09.2020 a pre úplnosť dodala, že trestné stíhanie proti žalobcovi bolo jednoznačne legitímne.

14. Z uvedeného obsahu spisu, podľa názoru odvolacieho súdu, jednoznačne vyplýva, že žalobca si dostatočne splnil svoju povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností a na základe skutkovo vymedzeného nároku v rámci podanej žaloby v spojení s vyjadrením žalobcu z 24.09.2020 a jeho tvrdeniami v rámci konania pred okresným súdom je nepochybné, že nárok na náhradu škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia spájal s nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia priamo voči jeho osobe z 09.05.2014, ktorého (ne)zákonnosť aj okresný súd posudzoval.

15. Žalovaná v odvolaní namietala nesprávny právny záver okresného súdu o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia z dôvodu, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený. Odvolací súd sa s odôvodnením okresného súdu týkajúcim sa tejto skutočnosti v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Nepovažoval za dôvodnú odvoláciu námietku žalovanej, že okresný súd sa nezaoberal posúdením nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia. Okresný súd sa s touto skutočnosťou vyporiadal, dostatočne podrobne a v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, kedy možno uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné rozhodnutie, na podporu svojich záverov označil aj v tejto veci už ustálenú rozhodovaciu prax nielen Najvyššieho súdu SR, ale aj Ústavného súdu SR. Nemožno preto prisvedčiť žalovanej, že nebol v konaní preukázaný právny titul, na základe ktorého sa môže žalobca domáhať nároku na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. V tomto prípade dôsledne okresný súd vychádzal aj z čl. II. Základných princípov Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Uvedená problematika bola už viackrát riešená v rámci rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR a závery, z ktorých vychádzal okresný súd korešpondujú s rozhodnutiami týchto súdov. Žalovaná neuviedla v rámci odvolania, ani v rámci konania pred okresným súdom žiadnu relevantnú argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá túto ustálenú rozhodovaciu prax zvrátiť a uvedený právny problém riešiť iným spôsobom než je doterajší trend .

16. Ďalšie odvolacie námietky žalovanej sa týkali nepreukázania škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť zaplatením trov obhajoby právnomu zástupcovi JUDr. Štúrikovi, ktorý ho v trestnom konaní zastupoval. Odvolací súd nepovažoval tieto námietky žalovanej za opodstatnené. Okresný súd vykonal v dostatočnom rozsahu dokazovanie týkajúce sa týchto skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel aj k správnym skutkovým zisteniam, že suma, ktorú žalobcovi voči žalovanej priznal, bola žalobcom vyplatená jeho právnomu zástupcovi ako náhrada trov obhajoby, v rámci trestného konania, ktoré voči jeho osobe bolo vedené na základe nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia.

17. Okresný súd pri hodnotení dôkazov dôsledne aplikoval ust. § 191 CSP, ktorý vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, teda súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a prihliada pritom ku všetkému, čo sa stalo za konania. Úvaha súdu musí byť opretá o zistené skutočnosti a v odôvodnení rozsudku musia byť uvedené hľadiska, ktorými sa súd pri hodnotení dôkazov riadil. Okresný súd vychádzal zo zistenia, že žalobca bol v trestnom konaní právne zastúpený JUDr. Štúrikom, ktorý v rámci tohto konania vykonal konkrétne úkony právnej služby, ktoré žalobca v rámci žaloby a vyúčtovania týchto trov špecifikoval. JUDr. Štúrik v iných veciach žalobcu nezastupoval. Ďalej mal okresný súd preukázané, že žalobca právnomu zástupcovi uhradil konkrétne finančné prostriedky, a to ich prevodom zo svojho účtu na účet právneho zástupcu. Na základe týchto zistení konštatoval, že vyplatená suma predstavuje škodu, na náhradu ktorej má žalobca voči žalovanej nárok.

18. Žalovaná v odvolaní tieto zistenia nespochybňovala. Namietala, že pokiaľ boli zo strany žalobcu poskytované finančné prostriedky jeho právnomu zástupcovi, tak predložené výpisy z účtu nepreukazujú, že išlo o finančné prostriedky týkajúce sa právneho zastúpenia žalobcu JUDr. Štúrikom v prejednávanej trestnej veci. Túto námietku vznesla žalovaná aj v rámci konania pred okresným súdom. Okresný súd postupoval správne, keď v tejto súvislosti doplnil dokazovanie výsluchom žalobcu, ktorý uviedol, že okrem konania v predmetnej trestnej veci ho právny zástupca v iných veciach

nezastupoval, preto nemal dôvod, aby mu poskytoval finančné prostriedky v súvislosti s právnymi službami v nejakých ďalších konaniach. Okresný súd podľa názoru odvolacieho súdu na základe takto vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam o tom, že žalobca preukázal tvrdenia o úhrade žalovanej sumy svojmu právnenému zástupcovi v súvislosti so zastupovaním jeho osoby v trestnom konaní. Je správne konštatovanie okresného súdu, že žalovaná neuniesla bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno o tom, že by mali byť tieto úhrady vykonané v súvislosti s právnym zastupovaním žalobcu v iných konaniach. Žalovaná v rámci odvolacích námietok zdôrazňovala skutočnosť, že neexistujú žiadne účtovné doklady, ktorými by boli podložené prevody peňažných prostriedkov z účtu žalobcu na účet jeho právneho zástupcu. Keďže tvrdí, že predmetné účtovné doklady neexistujú, túto negatívnu skutočnosť nie je povinná preukazovať. Odvolací súd nerozporuje správnosť názoru žalovanej, že z teórie práva vyplýva, že v prípade vykonávania dôkazov nemožno žiadať preukazovanie tzv. negatívnej skutočnosti, t. j. preukázanie niečoho, čo neexistuje, avšak či existujú alebo neexistujú v prejednávanej veci účtovné doklady z hľadiska posúdenia dôvodnosti uplatneného nároku nie je významné. V prípade nároku na náhradu škody je potrebné, aby subjekt, ktorý si takýto nárok uplatňuje, preukázal existenciu nezákonného rozhodnutia a existenciu škody. Za skutočnú škodu sa považuje škoda, ktorá sa prejaví v majetkovej sfére poškodeného tak, že došlo k zmenšeniu majetku poškodeného. Skutočná škoda predstavuje náklady vyjadrené v peňažnej forme, ktoré sú potrebné na uvedenie do pôvodného stavu alebo aj náklady, ktoré boli navyše vynaložené v porovnaní so stavom, ktorý tu bol bez škodnej udalosti. Bolo preukázané, že žalobcu v konaní vedenom na základe nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia zastupoval JUDr. Štúrik, bolo preukázané, že vykonal konkrétne úkony právnej služby, tieto skutkové zistenia žalovaná nerozporovala. Ďalej bolo preukázané, že žalobca zaplatil zo svojho peňažného bankového účtu finančné prostriedky na účet právneho zástupcu JUDr. Štúrika. Žalobca tvrdil, že v iných konaniach ho JUDr. Štúrik nezastupoval. V tomto prípade je namieste záver, ktorý uviedla aj žalovaná v podanom odvolaní ohľadom ňou tvrdených negatívnych skutočností, že tieto nemožno preukazovať. V prípade žalobcu išlo o tvrdenie negatívnej skutočnosti, ktorú nebol povinný preukazovať. Pokiaľ žalovaná namietala, že finančné prostriedky neboli uhrádzané za právne služby zástupcu žalobcu v trestnom konaní, mala tvrdiť a preukázať, že išlo o finančné prostriedky uhradené na základe iného právneho titulu. Jej tvrdenia o tom, že neexistujú účtovné doklady nepostačujú. Čo možno považovať za účtovné doklady upravuje zák. č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve. V zmysle tohto zákona účtovný doklad má význam pre účtovníctvo a plní dve funkcie, 1./ dokladuje účtovný prípad, t. j. dokumentuje skutočnosť, ktorá je predmetom účtovníctva, preukazuje jej vznik, obsah, podstatnú súvislosť a 2./ dokladuje účtovný zápis v účtovných knihách; žiadny účtovný zápis nemôže byť vykonaný v účtovných knihách bez doloženia účtovného dokladu. Účtovná jednotka je povinná vyhotoviť účtovný doklad bez zbytočného odkladu po zistení skutočnosti, ktorá sa ním preukazuje. Účtovné doklady sú potrebné pre splnenie si povinnosti v súvislosti s vedením účtovníctva a jednotlivé príslušné finančné správy kontrolujú, či skutočne si účtovná jednotka tieto povinnosti plní. Avšak v prípade, že táto jednotka predmetné povinnosti porušuje a doklady v zmysle tohto zákona nevyhotovuje, neznamená to, že žiadne finančné prostriedky neprijala. Porušenie týchto povinností súvisí s deliktuálnou zodpovednosťou, ktorú riešia príslušné orgány štátu do ktorých kompetencie táto oblasť patrí. Teda len to, že neboli predložené účtovné doklady a prípadne, právny zástupca žalobcu porušil ako účtovná jednotka povinnosť tieto vyhotoviť, nespochybňujú skutkové zistenia, že žalobca bol v trestnom konaní právne zastúpený, jeho právny zástupca vykonal úkony právnej služby a žalobca zaplatil na jeho účet v banke konkrétnu sumu, ktorú možno považovať za odplatu za právne zastúpenie v trestnom konaní, pretože nebolo tvrdené žalovanou a ani preukázané, že by mal existovať iný právny dôvod, pre ktorý by žalobca platil finančné prostriedky JUDr. Štúrikovi. Na základe týchto záverov, odvolací súd odvolanie žalovanej považoval za nedôvodné, rozsudok okresného súdu ako vecne správny vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, potvrdil.

19. Za vecne správne považoval aj od rozhodnutia vo veci samej závislé výroky o trovách konania. Okresný súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania dôsledne vychádzal z princípu úspechu strany sporu vo veci, tento správne vyčísľil, vzhľadom na to, v akom rozsahu bolo žalobe vyhovené. Odvolací súd preto aj vo výrokoch o trovách konania rozsudok okresného súdu potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná, žalobcovi ako strane v odvolacom konaní úspešnej preto voči žalovanej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania, a to v rozsahu 100 %.

21. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania. (§ 76 CMP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)